

Съ дохождането на пролѣтѣта, тревата позеленява, гората се разлиства, а по тѣхъ плъзватъ гжсеници и насѣкоми. Вrabчо е вече готовъ. Намѣрилъ си другарка и цѣлъ день двама скитатъ по полето, ливадитѣ, доловетѣ. Тукъ грабнатъ сламка, тамъ перушинка и вълница, всичко събиратъ и носятъ, за да си направятъ гнѣздо. Скоро въ гнѣздото се явяватъ 6—7 пѣстри яйчица. Женското вrabче лѣга да ги мѣти, а Вrabчо самодоволно се върти и чирика около гнѣздото.

Показватъ се следъ това малки, голи вrabченца. За възрастнитѣ започватъ голѣми грижи. Цѣлъ день сноватъ и кълватъ, но не зрънца, а гжсеници, червейчета и други насѣкоми. Презъ това време вrabчето принася неоценима полза на човѣка.

Малкитѣ вrabчета бързо растатъ, но тѣ сж още глупави. Тѣ нищо не знаятъ отъ живота. Затова старитѣ имъ устройватъ единъ видъ училище, дето ги учатъ на умъ и разумъ. Щомъ малкитѣ се покриятъ съ перушина, щомъ крилцата имъ заякнатъ вече и се упражнятъ въ хвърчене, старитѣ се грижатъ да ги научатъ на всичко, което имъ трѣбва, а главно — какъ да търсятъ храна, да позна-

ватъ враговетѣ си и да бждатъ предпазливи. Нѣкоя пжтека съ пѣсѣкъ, около която има шубраци, ето любимото мѣсто на малкитѣ вrabчета. Хитритѣ вrabци завеждатъ тамъ малкитѣ си, за да могатъ да се криятъ въ случай на опасностъ. Тукъ се събиратъ много малки вrabчета и скоро това мѣсто става вrabчова забавачница. Всички безгрижно ровятъ, кълватъ. Учителътъ, нѣкой старъ вrabецъ, кацналъ на високо клонче, внимателно следи всичко, що става наоколо. За нищо на свѣта той не напуска своето мѣсто. И най-тлѣстата гжсеница не му отвлича вниманието. И чуе ли се силно изцъркване: чир... rrrrrrr, всичко въ мигъ се скрива въ шубрацитѣ.

Безгрижното чирикание млъкне, — всичко се спотай-